

ELŐFIZETÉS:
 Egész évre . . . 6 ft.
 Fél évre . . . 3 ft.
 Negyed évre . . . 1 ft. 50 kr.
 A lap szellemi részét illető
 küldemények a szerkesztő-
 nek, anyagiak a laptulaj-
 donosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

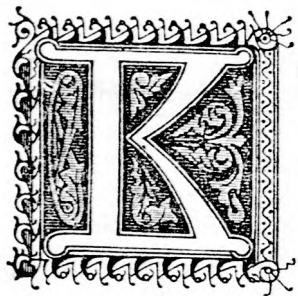
HIRDETÉSI DIJ:
 egy 1 hasábos petit sor 10 kr.,
 többszöri hirdetésnél olcsóbb.
 Nyitlatter 25 kr.
 Bélyegdíj minden hirdetésnél
 30 kr.
 A hirdetések Bittermann
 Nándor könyv- és könyvnyomdá-
 jában és a szerkesztőnél fogad-
 tatnak el.
 Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

A kultuszvita és megyénk.

Középiskolánk reformjának kérdése minden évben szőnyegre kerül a közoktatási költségvetés alkalmával. Nem csoda, hisz középiskolánk jövője a nemzet műveltségének jövője; minthogy pedig ma csak a műveltség ad a nemzeteknek létjogot és az általános műveltséget kiválóléppen a középiskolák terjesztik feladatszerűleg: el lehet mondani, hogy középiskolánk kérdésének sikeres megoldása egyértelmű a nemzet kulturális jövőjének kérdésével. Érzik is ezt a jelentőséget honatyáink, mert minden évben felbolygatják és elemzik ezt a kérdést, de anélkül, hogy csak egyetlen gondolattal is tovább vinnék. Például az idej közoktatásügyi vitában még csak egy eltévedt új eszme sem fordult elő tavallhoz képest.

Különbö ez nem szemrehányás a parlamentnek, mert hiszen Európaszerte fölszínen forog, illetőleg fölszinen stagnál e kérdés. Ha mégis új eszmét kell találnunk benne, akkor az egységes középiskola eszméjét kell, mint hazánkban újabb keletűt megjelölnünk. Eszmének ez sem új ugyan, de legalább néhány új szempontból vették kritika alá.

Legtöbbet Helfy képviselő mondott, midőn az egységes középiskoláért lelkesülve, különösen hangsúlyozta azon visszasságot, hogy a mai rendszer mellett már a 9 éves ifjunak pályát kell választania s real-vagy human irányban indulnia.

A kormány részéről ugyanaz volt a felelet, ami az előző években, hogy mi e téren kezdők nem lehetünk s irányt nem szabhatunk; holott az egész művelt nyugat vajdika e kérdésben.

Ugy látszik, a középiskolai kérdés sorsa azonos az örök béke sorsával. Mind a kettőt helyeslik és kívánják az idealisták s mind a kettőt meghazudtolja a prakszis. Továbbá az örök béke az általános lefegyverkezéssel, az egységes középiskola az általános behozatallal kell hogy kezdetét vegye; azonban mindkettőnek közös sorsa az, hogy nincs tekintélyes kezdeményezője s így legalább ma még, mindkettő az ábrándok országába tartozik.

Teljesen jogosult a tanügyi konzervatívizmus minden országban és minden téren; mert e részben minden eksperimentum egy-egy nemzedéket tenne koldussá. Azonban utóvégre ha nem akarunk az idők végéig a panasznál maradni, valamit mégis csak kellene próbálni, hogy vagy megerősítsük a hagyományos régi rendszer mellett ingatag hitünkben, vagy pedig tapasztalatokat szerezzünk egy újabb behozandó rendszer kellékei felől.

És e tekintetben a realiskolák körébe való behozatala a latin nyelvnek, mint eksperimentum tekintendő. Mert hiszen, ha sikerül bebiztosítani azt, hogy a latin nyelvvel megpótolta realiskolai tanterv oly eredményre vezet, aminőt az új nemzedéktől gondolkodásban, érzésben s jellemében látni akarunk; akkor a régi formalizmus szolgálatában álló gimnáziumok fölött meg kell gondolni a reform vészharangjának és előtérbe kell lépniök a modern tudományzakoknak az antik szellem rovására.

Erre azonban legalább is egy évtized szükséges, mert egy-két jelenségből nem lehet, nem is szabad oly következtetéseket vonni, melyek évszázadok hagyományát lennének hivatva megcáfolni.

Azonban ezen legközelebb életbe lépő próba mellett sem lenne fölösleges a fővárosokban, a tanfériak színe-javának szeme láttára, oly kísérleti osztályokat szervezni, melyek az elterjedtebb modern tantervi javaslatokat próba alá vennék. Ha például Budapesten nyílnék egy Frary-féle irányzatú iskola és annak korlátolt számú nevéndékeire nézve a középiskoláival egyforma értékű bizonyítvány adatnék ki: kétségtelen, hogy nevéndékek is, meg tapasztalatok is lennének és pedig úgy anyagi, mint szellemi tekintetben igen olcsón. Talán a realiskoláknál is jobb lett volna eleinte csak néhány helyen tenni próbát a latin

nyelvvél, nehogy a kapkodásnál minden esetre jobb régi rendszer az elütrő nézeteket még inkább összekeverje.

Részünkről, mint bácskaiak, csak sajnálhatjuk, hogy míg hatszázezer lélekre van négy fő- s két aligmáziumunk, addig realiskolánk semmilyen ninesen és így mi bácskai tanfériak megint teljesen el vagyunk zárva az új próbához való praktikus hozzászólás lehetőségétől.

A történelmi társulat választmányának.

(Feleletül Cato Maior urnak.)

Néha azon szerenésben részesülök, hogy oly cikkeimre is kapok választ, a melyek feleletet egyáltalán nem involálnak maguk után; sőt néha oly egyének válasznak nekem, akiket nem ismerek, s — ami a fő, — akiknek választ soha sem kértem. A „Z. és V.” egyik közlelbi számában a megyei történelmi társulati választmányról írt cikkem szintén azon kétes szerenésben részesült, hogy ily váratlan feleletet kapok. Ertem Cato Maiornak a „Bácska” 14. számában megjelent feleletét.

Volt alkalom a „Z. és V.”-ben megjelent cikkemben ama, Cato Maiorékhöz méltó manőverre rámutatni, a mely abban nyilvánult, hogy a tört. társulat ez idej közgyűlésén betették azon egyének egész tömegét a választmányba, akik a bácskai történelmirodalmat csak hiból is alig ismerik, míg más embert, — aki Cato Maior ur egész nemzetségénél nagyobb irói munkásságot produkált, beválasztani nem engedtek, még pedig azon ráfogásból, hogy az illető nem társulati tag.

Cato Maior ur valószínűleg részese a diszes manővernek, mert találva érzi magát s egy más lapban közzétett cikkemre a „Bácska” hasábjain ir választ. S ugyan mit válaszol? Nem azt, hogy az én állítámat cáfolni iparkodnék, hanem elismerve azt az általam felbolygított diszes manővert, mintegy mentesül felveti a kérdést: „Lehet-e valakit megválasztani, aki a társulat közgyűlésén vagy választmányi ülésén soha sem jelent meg?”

Hígyjünk tehát Cato Maiornak, s tegyük fel, hogy ez volt a valódi ok, amiért az illető embert kibagyták a választmányból. De kérdem már most alapos ok-e ez? Hisz a választmányi tagok háromnegyed része soha sem volt jelen egy gyűlésen sem, s azokat mégis be lehetett választani? Erre feleljen nekem, ha tud, Cato Maior ur.

Végül cikkirő a történelmi társulat felvirágoztatásáról mond egyetmást, s a módozatokra vonatkozólag engem mintegy oktatni kíván. Köszönöm a felvilágosítást, de én már e téren megjöttem onnan, a hova Cato Maior ur, fájdalom, még csak most indul. Nagyon jól tudom, miként kell egy kezdő társulatot népszerűvé s virágzóvá tenni, sőt elmondhatom, hogy a bácskai tört. társulat ügyével szoval és tollal senki sem foglalkozott többet nálam.

Csak hogy sajnós, azt is jól tudom, mik azok a bajok, a melyek társulatunk életére zsiabasztólag hatnak. Eddig csak sejtettem, de ma már tudom, hogy több val. tag is azon aknamunkások közé tartozik, akik más jelszót viselnek zászlójukon, s mást kongó pajzsukon, s akik ott a kulisszák mögött inszenizozák azt a zsiabasztó hatást, a mely miatt társulatunk csak döcög, de nem halad. Ezt a szellemet kell eszupán kiküszöbölni s legott virágozni fog a társulat; s hogy ez megtörténhessék, én, mondhatom, résen leszek!

(d+gy.)

Hirek.

Kinevezés. Ó Felsője az aradi kir. ügyész-séghez Stípl Károly szabadkai kir. járásbírósi albirót ügyészévé nevezte ki.

Személyi hírek. Bende Imre besztercebányai püspököt Simor János heregeprimás fogja installálni; mikor? még nines megállapítva. — Kreybig Károly honvéd-tábornok meglátogatta az Újvidéken állomásozó 6. honvéd-zászlóalj s a tapasztaltokról igen elismerőleg nyilatkozott.

Kinevezés. A m. kir. igazságügyminiszter irodagazgatóvá a szabadkai kir. törvényszékhez Laub Rezső nagykikindai kir. törvényszéki irodatisztet nevezte ki.

A honvédség köréből. Dr. Strone Ferenc m. kir. 5-ik számú honvéd gyalog-feldandárbeli újvidéki sz. áll. I. oszt. ezredorvosnak a m. kir. honvédség kötelekéből kérelmezett kilépése, a védkötelezettség teljesítése után viselt tiszti rendfokozatának megtartása nélkül, népfőlkélesi kötelezettségének fentartása mellett, megengedtetett.

Ügyvédi kamarából. A szabadkai ügyvédi kamarába dr. Lemberger Armin bajai lakos ügyvéd felvétetett.

Bács-Keresztúrról írják: Községünkben szabadelvű kör van alakulóban. A mozgalomnak célja dr. Vojnics István várm. főjegyző urat országgyűlési képviselő-jelöltül fölléptetni.

Nyilatkozat. Pár szóm van a kulpini értekezlethez: Több oldalról tudomásomra esvén, hogy Deszp.

Szt.-Iván községe azzal vádoltatik, miszerint a kulpini értekezleten nem akart volna állást elfoglalni, mi véleményem szerint azonos a polgári kötelekesség teljesítésének megtagadásával, s minthogy éppen én állottam azon alkalommal nevezett község küldöttsége élén: kötelekességem tartom a község megbízásából s nevében a vádat azzal megcáfolni, hogy Deszp.-Szt.-Iván községe igemis határozott állást foglalt el s elfoglalt most is, még pedig Rohonyi Gyula ur képviselővé leendő jelöltsége mellett s ennek tudatában ment a kulpini értekezésre, hol azonban arról, hogy minő állást foglalt el, meg sem kérdeztetve s figyelmen kívül hagyatva, Deszp.-Szt.-Iván községe mint állást el nem foglaló jegyzetett fel. Ezen felfogás ellen ezen község ezennel határozottan tiltakozik s kijelenti: hogy egészben Rohonyi Gyula ügyvéd urnak orsz. képviselővé leendő jelöltsége s megválasztása mellett foglal állást. Deszp.-Szt.-Iván, 1887. február hó 20-án. M. D. (Reméljük, a községnek ezen főtias nyilatkozata folytán a félreértésnek nem lesz tovább folytatása, hanem szent lesz a béke. Szerk.)

A népfőlkelés felszerelése. A m. kir. honvédelmi miniszter következő rendeletet hozott ki: A népfőlkelési felszerelés rendkívüli nagyobbi szükségletnek beszerzése terjedelmesebb és gyors intézkedéseket igényelvén, erre, mint a képviselőház pénzügyi bizottságában is kijelentettem, mindenképp a hazai gyártmányokból és hazai munkaerővel dolgoztatni szerződött rendes vállalkozóm mellett a hazai kispárt a rövid időbeli képeket kifejlíthető szállítási képessége mérvében lehetőleg tag körben igénybe venni óhajtom, csak az ily uton és kellő időben nem biztosítható szükségletek beszerzését terjesztem ki más forrásokra is. E végre felhívom, hogy a hatáskörének területén szállításokra vállalkozni óhajtó iparosokat szólítsa fel: mennyiben és mily mérvben hajlandók a ruházat és felszerelési szükségletek szállítására akként ajánlkozni, hogy az általuk elvállalható szállításokat f. évi június hó végéig teljesen befeljezhessék, illetve Budapestén a központi főruházatra szállíthatassák. A szállítások az egyes ruha vagy ruházati és felszerelési cikkekre rendszeresített nemű anyagokból, a szabályszerű alakban, a minták szerint egyenként készítve eszközendők s azok csak szakértő bizottsági vizsgálat mellett, kifogástalanul talált minőségben fogadtatnak el. Következik a cikkek leírása.

Városi közgyűlés volt folyó hó 23-án, melyen tudomásul vétetett a Zsigmondy Bélával az artzói kút fúrása iránt kötött s miniszterileg jóváhagyott szerződés, azzal, hogy e célra egyelőre a takarékpénztár nagylelkű ajándéka fog elhasználtatni. — A színháznak a részvények fele áráért a város tulajdonába való átvétele belügyminiszteri jóváhagyás után tudomásul vétetik. A számonkérő-székbe dr. Sztójkovits Péter és Kozma László urak választatnak be. Ságly Zsigmond, itt működő szingagazgatónak, 250 trt szabványos szavaztatik meg. Ezek voltak a közgyűlés fontosabb tárgyai.

Táncvigalom. A bezdáni olvasóköri ifjuság a Kovács-féle vendéglő ez alkalomra esinosan díszített termeiben e hó 19-én az olvasókör könyvtár-alapja javára igen sikerült táncvigalmat rendezett. A rendező bizottság az aránylag nagy számban megjelet fiatal hölgyeket esinos táncrendekkel lepte meg, melyek általános tetszéstben részesültek. A négyeseket 24—26 pár táncolta s már-már ugy rémlett, mintha a Kovács-féle vendéglő különben elég tágas termei az egybegyűlt közönséget be sem fogadhatják. Zenészeink is jól kitétek magukért, különösen kiténtek a ropogós esárdások rendezésével s oly szívesen húzták a talp alá valót, hogy azt csak az a hév multa felül, melyvel fiatalságunk a esárdásokat járta. Financialis szempontból is szépen jövedelmezett a táncvigalom az olvasóköri könyvtári alapnak, amennyiben a felesleg a felülfizetésekkel együtt a 45 frtot meghaladja. Felülfizettek: T. L. 5 frt, Klózel Tivadar 2 frt, Molnár Ferenc 2 frt, Csirszka Konrad 1 frt 20 kr, Schwel Titusz 1 frt 20 kr, Ligeti Dávid 1 frt, Tavasy Berta 1 frt, Varga Pál 1 frt, Vogl János 1 frt, Peer Ottó 40 kr, Schultz Kristóf, Regeli György, Szemesi Béla, Schmitzer József 20—20 krt.

Bögő-temetés volt hamvazó-szerdán több vendéglőben; nevezetesen: Morbernél, Ulrichnál (Fehér galamb), Gromilovits Károlynál (Fehér bárány). A polgárság s szokásos halpaprikást, mint a nagybőjt szokásos bevezetését, oly nagybőjt lelkesedéssel fogyasztotta mindent, hogy, kivált az utóbbi helyen, még pezsgő-durrogásra is került a dolog. Sokan Apatinba rándultak és Slaveknél végeztek ugyanezt a népszerű szertartást. Kérdés, hogy végig megtartják-e ily keresztényi pontos-sággal a bögőt?

Szta. usisison f. hó 21-én Biehler Vilmos főkönyvelő egyháziul megválasztott takarékpénztári igazgatónak. Bár ő Rédl Lajos mint elnöke, főt. Goldsarek József prépost mint helyettes igazgatója a takarékpénztárnak, böles apintattal vágják el az ezen állás betöltése körül mér gesen emelkedni kezdő antiszemizmus hydra-fejét. Sz erenesés azon intézet, melynek élén ily intéző férfiak állanak; mert csak ők tudnak a sztaniszi takarékpénztárnak oly igazgatót adni, minő Biehler Vilmos, kiben meg van a becsület, megnyerő modor és szak-képzettség antiszemizmusnal nem pótolható garanciája.

Próbaszónoklat. Dr. Schreiner Márton, az országos rabbiképző-intézet végzett nevéndéke, a helybeli izr. imaházban f. hó 26-án d. e. 10 óra délután 2 óraker (ekszhortáció) mag yar nyelven s ugyan e napon délután 4 órakor német nyelven próbaszónoklatot tart.

Apatinból írják: Az apatini farsangi mulatságok közül a bohóc-estély, melyet a dalárdegyesület évenként rendezni szokott, mindenestre az idén is első helyet foglal el. Az alkalomszerű, a dalárda tagok által jól előadott tréfás darabok nem tévesztették el a hatáskutat. A jó kedv csakhamar átszállott a fiatalokra, mely az előadás után hajnalig kifáradhatlan buzgósággal táncolt.

Lopás. Nemes-Militiesen Markovits István ottani lakostól a napokban ismeretlen tettesek 10 drb anyabirkát elloptak.

A folyó hó 23-án a városi szegényalap javára a szintársulat által rendezett előadás, a nevezett alap javára 2 fnt 30 krt jövedelmezett.

Kuláról írják: Az idei farsang legelőkelőbb, leglátogatottabb és legkedélyesebb táncvígalmá folyt le a polgári olvasó-egylet helyiségében f. évi febr. 21-én, a Zeiss Károly, Hungária-szálloda és vendéglő tulajdonosa által rendezett polgári-bál. Minden, a fényes sikerre nézve előnyös hatással közreműködő tényező találkozott ezuttal. A farsangi idény zártaival az általános, ösztönöszerű volt vágy „megégyeszer és utóljára magát jól kimmulatni.” Az ügyes rendezés és Nagy Ferkó zenekarának tánera csalogató hűzengései mellett nem esoda, hogy bizony kiviradig folyt a tánc hévvel-kedvvel s a „legszívesebben.” A francia négyesek 50—40—30 párjával táncoltattak. Ott láttuk: Heinecz Nándorné, dr. Thomanné, Krausz Bernátné, Boskó Rezsóné, Gvenesné, Hackstockné, Klopfer Armánné, Kleiner Lajosné, Kleiner Gyuláné stb. úrasszonyokat és Bognár Irma, Thomann Bella, Kapdebo Mariska, Zányi Etelka, Schlagger Flóra, Kahn Luiza, Mócs Mariska, ittebei Nagy Lidia, Jovanovits Katica, Mórócz Malesi, Fejes, Pollák Rothenstein-Payerle Júlia, Kósa, Witz-nővérek, Joeckl-nővérek, Horváth, Trebitscher stb. kisasszonyokat. Méltató figyelemmel kell még Besse nyei Kálmán kir. adótárnok, dr. Récséi Ede és Boskó Rezső urak, mint ügyes francia táncrendezőkről megemlékeznünk.

Megfagyott. Szabadkán a veresési pusztán Baesits Balázs tanyáján a napokban egy ismeretlen férflullát találtak. Mint a boncolási jegyzőkönyv tanúsítja, az illető itas állapotban megfagyott.

Pályázat. Mélykutra tanítót keresnek március 5-ig 355 fnt díjazással.

Szabadka, febr. 23. (Távirat.) Mamusich polgármester előterjesztésére Kulnesics főjegyző ellen állítólagos hivatali hanyagság miatt, fegyelmi vizsgálatot rendelt el a közgyűlés.

Himen. Szamosy Béla bajai kir. adótárnok eljegyezte Belházi Sarolta kisasszonyt.

Színház.

Három estén a színi előadásokkal kapcsolatosan a híres Miss Leona Dare mutatta be szemképrázató produkcióit. A mutatványok mythologiai és allegorikus alakok márványszoborhoz hasonló reprodukciójából állott. Többnyire minden alak, még Ajax, a római (!) hős is igen sikerült volt.

A kevésbé szerenéses halandók, kik az ez esteiken folyt pikniken nem vehetve részt, e mutatványokat nézték, csaknem teljesen kárpótolva voltak ama szerencsétlenségükért, hogy a rákfarkból s a többi uri gyomorba való esemegéből, ami a pikniken feltáralva lett, nem ehettek.

Vasárnap Szigligeti jó régi színműve „A vén bakkanos és fia a huszár” került színre, a jó előadásban kiválóak voltak Bényeicé, Foriss, ki mint Frici halálra kacagatta a közönséget, Deák. — Az énekkar néhányszor olyan hatalmas diszsonanciával énekelt, hogy mulatság volt hallgatni.

Hétfőn egy újdonság, Berezik Árpád „A paraszt-kisasszony” adatott. — Kelemen Tamás földbirtokos leánya, Jolán nagy hajlandóságot mutat a parasztlétre s amit a darab folyamán kislát az Jolántól nem szélszély, mert Kelemennek csak fogadott leánya, s származására nézve parasztléány, özy. Gönczölnének leánya. Jolán ugy lett becsempészve a családba, hogy Kelemen leánya halálát meg ne tudja. Jolánt szülei egy pesti fiesurhoz kényszerítik, de az ő szíve a parasztléány Gergely felé vonzódik. Végül, amint nyilvánvalóvá lesz, hogy Jolán parasztléány — Gergelyé lesz. — Ugy a darab, mint az előadás nagy sikert aratott, no de nem esoda, minden szerep jó kézben volt. Bényeicé (Jolán), Deák (Gergely) remekeltek, különösen „Póli néni” jelenetök művészi volt. A többi szereplők Ságihné, Tisztai, Rózsáné, Foriss szintén emberül hozzájárultak az előadás sikeréhez.

A kaszinói dalárda farsangi dal- és táncestélye.

Mindkét részében, bizvást jelenthetjük, sikerült. Dalban és táncban egyaránt. Bohókásabban szokás ugyan a farsangot elbűszítatni, sőt a humornak, tréfának legburleszkebb esatornája szokott ilyen alkalommal megnyilvánulni, de éppen azért könnyebben megessék, hogy gazosabbat is kiönt, mintsem a közönség gyönyörködni tudna benne. A dalárda estélye minden eféletől távol volt. Nem az a laesony tréfa, hanem a játszi, pajzánkodni s ingerkedni szerető jókedv színe ömlött el rajta. Nem röhögött, hogy ezzel a vaskos szóval fejezzük ki magunkat, hanem meselődő hamiskásan mosolygott s így édes magunkat se farszító hahotába nem fakasztott, hanem jóízű mosolyra derített. S ez az igazi, nemes jókedv végig húzódtott az egész estélyen, a táncon is, s még a mi szilaj esárdasunkban sem fájult rikkantóvá.

Az estének dalos része különben egy kiesit szenvedett a piknik miatt, amennyiben a kedves szülő-énekesnő rekedtsége miatt a „Férj az ajtó előtt” című operettnek vegyes négyese elmaradt s a Kornevilli harangok vegyes karát is csak bátor vállalkozás mentette meg a legutolsó pillanatban, — oly eseleketet, mely önmagában bírja díeserétet. S hogy egy csapással végezhesünk is a Kornevilli harangokkal, az egyes hangok szabatosan, a karok meg összevágólag énekeltek. S mit mondjunk Szerpolettről? Mikor egy pár órával előbb nem is gondolta, hogy ilyen jeles hangu eselédnek kell felcsapni? Kedves Szerpolett volt. A férfi-karok és szólóknak hasonlóképen ártott a piknik, a torokbajnak hatása csaknem mindegyiken megérzett, a mint azt különben a buffó-szólo ki is kadenciázta. Másképen minden jól ment. Tetszett a nevető négyes, melyet különben hatan énekeltek, s még inkább „Karneval herceg emlékiratai,” mely minden ízében bácskai termés

volt. Szövege jóízű humor fényében esillantotta meg a visszásságokat, melyek különösen a társadalmi életünkben mutatkoznak, s a zengzengés, hangulatos zene megkapó ügyes fordulataival pompás kifejezéshez juttatta valamennyit. Amannak dr. Molnár István Lajos, emek Bergmann Ágoston volt a szerzője. Hogy a távollevők is hozzá jussanak ide iktatom egészben:

Karneval herceg emlékiratai.

Előszó. Rövid időt élt Karneval herceg, Igy jár aki éjjelez és henege! Az ő torát ünnepli minden asztal; Csak hogy lány simfel, menyecske magasztal. Garszon urak pedig csak őt okolják, Hogy nem kaphattak kedves oldalbordát. Azért hát lássuk testamentomat, Ime leírta híven öakarót:

Magán: A zombori piacon Mit nem talál az asszony! Van itt minden a mi kell: Lisztes-vizes a tejfel; A marhahús csupa esont, Kilo helyett alig font; Fele annak is cubak, Hadd cibálják az urak.

Kar: Már az igaz, hogy minálunk Mindenképen gyöngyül állunk, Megokulni Budapest Idejöhét egyszert, Van itt olyan haladás, Mint a csiga szaladás.

Magán: No de majd lesz vágóhíd, Hízott ökröt vágunk itt, Az artézi kút vize Oda folyik izibe, S amint abba belemén, Megijul a vén tehén, És a vese-pecsenyét Ingyen mérlik szerteszt.

Kar: Már az igaz stb.

Magán: Volt nagy ifjúsági bál Vörös kereszt jubilál, Föl is gazdul egy kiesit: Övé lesz a deficit, Bismarck nem is indit már Háborut, mert arra vár, Hogy bált adunk javára Most hamvazó szerdára.

Kar: Már az igaz stb.

Magán: Anyi itt az udvarló, Mint nyáron a frís tarló; A fiatal emberek . . . Mind csupa szalon-gyerek, Majd széttépik a nőket, Tényerén hordják őket, És pedig nem titokban, Hanem — a nyit tarokban.

Kar: Már az igaz stb.

Magán: Van itt három kaszinó, A dolgát mind végzi, no! Szebben ezt elképzelni Sem tudhatta Széchenyi. Az olvasó szobában Ég a lámpa — magában, Kint meg reggel, este foly A kvart-bella meg a bor.

Kar: Már az igaz stb.

Magán: Csöndes minden szerteszt, Csöndes hez nem kell beszéd! Lapulnak a kibécek, Egy mugyviz, másik sziszeg . . . A fél gázi oda van! Asszony, gyerek — rongyokban, S ha kérdik: Hol járt, papa? „Dolgomon, hivatalba!”

Kar: Már az igaz stb.

Magán: A színháznak gyöngyül mén, Dupláját ér egy részvény, Hanem azért eladó; Hogy ne legyen pótdó, Majd megveszi a város . . . Útea nem lesz több sáros, Kikövezi a haszon, Még a folyó tavaszon.

Kar: Már az igaz stb.

Magán: Ez a közöny skandalum! Merre van a publikum? Az urak halbszajdlinak, A hazáért — csak isznak. Hát a nők? — Egy sarokban Otthon ülnek . . . dologban, Talán kötnék? himeznek? — Az ám, frische vier-zenek!

Kar: Már az igaz stb.

Zárszó. Im Karneval hagyományá, Hogy hordaná el a kánya! Váltó, kontó, adósság, . . . Mi ebből a tanulság? Két kezünk van a munkára, De csak egy száj a sunkára, Kevés két kéz a munkára, Sok egy száj is a sunkára. **Kar:** Két kezünk van a munkára, De csak egy szánk a sunkára, Kevés két kéz a munkára, Sok egy száj is a sunkára.

Volt közben szavalat is, melynek tréfás színetét egy spanyol, mint a magyar rész előadói ellentétes temperamentummal kellőképen megadták.

A dalestély hosszú piécével sokáig elhúzódtott s a hallgatóság fiatalabbja alig várta, hogy az emberi és zongora hangokat, ha még oly szépen szólóknak is, a huros hangszerek ropogós esárdás-zenéje váltsa fel. Azután folyt a tánc vígan, jó kedvvel egészen reggelig.

Közönség szép számmal vett rész a takaros mulatságon. Ott lehetett látni városunknak színetét javát. A te-

rem is a szokottnál fényesebben volt diszitve. A búcsúzó szóval pompás volt, különben Karneval ír nem is kívánhatott magának s éppen ezért hisszük és reméljük, hogy jövőre jobban ki fog tenni magát. Igy búcsúztak tőle a reggeli hétkor hazafelé induló szép hölgyek, kiknek táncvirágos arcúra és homlokára a képzeltető legszébb fehér hamvat hullajtja a beborult ég — esillámzó hópehelyek alakjában.

Igy múlik el a világnak minden gyönyörűsége! Isten vele a boldogabb viszontlátásra!

A bács-kereszturi jegyzőválasztás.

A „Bácska” t. olvasói bizonyára olvasták már, hogy Keresztur községe, volt jegyzőjének leküszönése folytán, új jegyzőt választott s hogy választottja Arnold Károly.

Most, midőn a választási mozgalom lezajlott, midőn e mozgalom szülte láz színtomái lecsillapultak: higgadtabb észsel, helyesebb itélettel, de meg bővebben is lehet az esemény merítümához hozzászólni. Ez esemény pedig megérdemli, hogy vele bővebben foglalkozzunk, hogy mintegy példaképpen, egész terjedelmében és tanulságában a nyilvánosság elé vigyük. Ugy hiszem tehát, nem teszék kárba vesző munkát, ha e lapok t. olvasói számára az egész aktust híven, a maga valójában és szépségében esetelem.

A választás f. hó 17-én ejtetett meg. Pont 10 órakor (d. e.) lépett a fősztaligabíró a tanásterembe s miután elfoglalta elnöki székét, kezdetét vette a hivatalos aktus. Rövid instrukció s a törvényiszabta formák folytonos szemelőtt tartása mellett, a fősztaligabíró ur felolvasá a konkurrensok neveit, ezek közül háromat kandidációba helyezte. Ekkor Soos György, közszeretethen álló káplánunk, a közügyeknek e lelkes szószólója, vette át a beszéd fonalát. Nagy gravitással s ékes elokvenciával emondott beszéde roppant hatással volt a képviselőtestületre. Beszédének legszebb passzusa az vala, midőn ruthén testvéreit s lelki híveit szoros összetartásra buzdította, midőn a népek történetéből merített példákkal illusztrálta a pártokra szakadás s az erőknél ivetett elforgásolása által keletkezett bukásokat, végromlásokat. Szavai oly meggyőzőleg hatottak a hallgatóságra, hogy még azok is, a kik — tegyük föl — megnyerve lettek volna más konkurrensok által, mondom — még azok is készek lettek volna opponáló elveiket szegre akasztani.

E beszédnek tudható be ama nagy lelkesedés s meg-megújuló éljenzés, mellyel a képviselőtestület jegyzőt megválasztá. Különbö Arnold személye nem ismeretlen községünk népe előtt; hét évi itt működése legszebb ajánló levél s legjobb garancia a jövőre. Valóban nem lehet eléggé díesérni a képviselőtestületet, hogy ama ismeretlen phenomenok közül, a kik konkuráltak, azt a férfit választá jegyzőjének, a kiben a nemes jellemet, a kiténő képességet s erénytelen munkakedvet akarva nem akarva mindenkinek el kell ismerni és tisztelni.

Lássuk tovább a fejleményeket . . .

Az egy szív-, egy lélekkel megejtett választás után 30 tagból álló küldöttség ment az új jegyzőért, s az éljenzés és lelkesedés szinte frenetikussá kezdett lenni, midőn a nap hőse, Arnold Károly a tanásterembe lépett.

Ruthén beszédére, melyben köszönetet mondott a képviselőtestületnek a benne helyezett bizalomért, vége, hossza nem volt az éljenzésnek és lelkesedésnek . . . Mintán előbb még a választási jegyzőkönyv aláíratott, következett a megválasztottnak esküvétel s hivatalba való beiktatása. Ezzel be lön fejezve a választási aktus.

Délben diszebéd volt Mártonfi Endre, nyugdíjazott jegyző urnál. A harmadik fogásnál Schick Mátyás, fősztaligabíró ur emelt szót; poharat barátjára Mártonfi Endre nyugdíjazott jegyzőre írté, majd ismét a fősztaligabíró ur emelt poharat Arnold Károlyra az újonan megválasztott jegyzőre, ékes szavakban adva kifejezést örömeinek és megelégedésének a választás eredménye és példás lefolyása miatt. Szavait viharos éljenzés követé. Erre Mártonfi ur emelkedett föl helyéről; ifjú hévvel s igazán szónoki ver-vél emondott tószája a fősztaligabírót illette. Beszédében egybeközt utalt ama baráti jó viszonyra, mellyel őt egykori főnöke, a sztaligabíró ur, évek óta körül övezte, egyttal azon reményének és óhajának ad kifejezést, vajha a fősztaligabíró ur e baráti viszonyt vejére, az új jegyzőre is kiterjesztené. Szavait színi nem akaró éljenzés követé. Gyönyörű volt a nap herozának ama beszéde, melyben a helységnek 70 éves agg tanítóját élteté.

Hanem az általános lelkesedés csak akkor érte el tetőpontját, midőn a káplán ur, aki mellesleg mondva tetőtől talpig magyar ember, poharat emelt a hazára, „arra a kedves, hön szeretett magyar hazára, mely nekem otthonom s a melybe csak néhány hónappal ez előtt — 16 évi távollét után — juthattam” . . . Felköszöntöt mondtak még: Kuzmiák Péter tanító az ünnepltre, Szulha, ó-verházi aljegyző a fősztaligabíróra és jegyzőre stb. stb. Este 150 teritékű népbankett volt egy jobb módu parasztagazda házában, ahol a tósztozás egész mániává nőtte ki magát. Egy-két parasztagazda, nevezetesen Viszlavszki György és Mudri Ferkó oly szép s gyönyörű hasonlatokban, oly gazdag beszédeket mondtak, a melyekkel a leggyakorlottabb szónok is bátran excellálhatna. — Eddig ér a választási napnak esthetikai oldala; követhetnek már most a tanulság levezetése.

Mióta a törvényhozás csupán a községi képviselőtestületeknek adta meg a jegyzőválasztások jogát, azóta alig hiszem, hogy tiznél több jegyzőválasztás lett volna e megyében; azt pedig egész határozottan merem állítani, hogy egy se folyt le oly mintaszerűen, oly általános lelkesültséggel, mint a kereszturi. Akik ismerik megyénk politikai eseményeit a hatvanas évekből, bizonyára emlékezni fognak arra is, hogy Keresztur akkor szívenletes magaviseletet s lázongó magatartást tanusított. Azóta veszté el községünk renoméjét. Az egyszer eljártzott renomé pedig, avagy — hogy ugy mondjam — beestület a községnek sokkal nehezebb visszazszerezni, mint egyes embereknek. Hanem községünk megmutatta, hogy ez nem lehetetlen ség. Amit évtizedeken át nem tudott visszazszerezni, azt visszazszerezte f. hó 17-én, sőt tulzás nélkül állíthatom, hogy községünk Arnold Károly jegyző ur vezetése mellett óriási haladást fog tenni morális és materialis tekintetben. Ebben mindenesetre övé leend a vezérszerep, de az ifjabb generáció, mely néhány év óta intező szerepet vivott ki magának, szabadelvű s humánus gondolkodás módjával s fölvilágosultabb eszmével, bizonyára nagyban elő fogja mozdítani a haladás és emelkedés attributumait. Adja az ég, hogy ugy legyen!

in, mint cikkein, ebből magyarázható erős hajlama a vitatkozashoz. Társalgás közben is szeretett disputálni s örömeit cáfolgatta mások nézetét és fel-fogását, de míg beszédközben maga is többször adott anyagot cáfolgatásra, mint hirlapíró, leginkább cáfoló irányban működött.

Ertelmi ereje egész nagyságában tünt fel cáfolás közben, szerette az eszméket és elveket analysálni, eleme volt az analysis, de képzelő ereje aránylag csekély volt, mint lelkesedése sem ismert kitartást; hideg boncoló elme volt, ki mindenben a tartalmi igazságot kereste, a szép formának, a tetszetős külsőnek nála kevés becsé volt. Rokon- vagy ellenszenv nem befolyásolták ítéletét, mert mindent meggyőződése szemüvegén keresztül tekintett s mindennek csak annyit becsét tulajdonított, a mennyi tartalmánál fogva megillette.

Mig Kossuth journalistikai működésével elragadta közönségét, addig Dessewffy aránylag csekély hatást tett. Kossuth radikális elveit magasztalták, Dessewffy conservatív felfogását kárhoztatták Kossuth mindenkor lelkeitenni iparkodott, Dessewffy felvilágosítani; az előbbi folyton izgatta a közönséget, az utóbbi mindig mérsékletre intette. Kossuth még nem jelölt célok felé is rohamosan szítt, Dessewffy kimért számítással haladt, míg az előbbi leszálit közönségéhez, az utóbbi magához emelte azt fel. Amint elveik eltértek egymástól, úgy céljaik is különbözőek voltak. Kossuth a democraticus parlamentarismus alapjait rakta le, Dessewffy liberális absolutismust tervezett burocratiával, előtte a parlamentális kormányforma utopianak tünt fel. Dessewffy, dacára conservatív politikai álláspontjának magát szabadelvűnek tartotta s mivel a parlamentarismus diadalában nem hitt, a vármegyei intézményt megtartandónak ítélte. A haladást sem ellenezte, de mindent a törvényhozás útján kívánt létrehozni és nem a kormány ellenzése dacára, hanem meggyőzésével. Ezért ostromozta a vármegyéket, midőn a törvényhozás működésébe vágott és folyton ellenkeztek a kormánylyal. Belső akadályt látott saját kormányzati elveinek érvényesítésére is. Mert nyíltan bevallott célja volt — mit különben is mindenki sejtett — eljutni a kancellárságra s így eddig hirdett kormányzati elveit gyakorlati alkalmazásba venni.

Sem Dessewffy sem politikai pártfelei nem igen bocsátkoztak közjogi kérdések fejegésésébe, mig Kossuth egész hirlapírói működése túnyomóan közjogi fejtegetésekkel állott. Dessewffy sem a kormányzati rendszerben, sem Magyarországnak az örökös tartományokhoz való viszonyában gyökeres változtatást nem tervezett, ragaszkodott a monarchikus államformához, melynek bizossitékát az egységes és szilárd központi vezetésben találta, mely az ő főnöksége alatt kétségtelenül absolut irányt vett volna fel. Ezért volt bizalmas összeköttetésben a kormánylyal s tett neki jó szolgálásokat mint szónok és hirlapíró. Ez okozta népszerűtlenségét is honfarsainál, kikben a kormány nem tudott bizalmat kelteni a reformok pártolása dacára sem. Kossuth ő kormányzati theoráját megtapostta a nemzet, Dessewffynak absolutismusra hajló elveit gúnynyal fogadta. Népszerűtlensége még inkább növekedett, midőn az ellenzéki párt mozgósítására célozva, Kossuthot és a Pesti Hirlapot tolytonos támadásokkal illette. A harc kiméletlen vadaskodással és gyanúsítással folyt mindkét részről, de a harcolók személyét illetőleg lovgias módon, és valljuk meg: nem minden haszon nélkül a harcoló felkre nézve, mert az eszmék tisztáodtak, mi a közvéleményre nézve is nyereség volt.

A Pesti Hirlap a feljött polcsaták követhetében mérsékeltébb lenni a árában és általános fejegésések helyett kezdte gyakrabban foglalkozni egyes kérdések részleteinek megvilágításával. Folytatva ugyan a sz mélyességgel telt polemikát továbbra is, még midon kevésbé méltó ellenfelekkel kellett küzdenie, de politikai részében tartalmasabb lett, a koreszmék taglalásában nem maradt csak a felszínen, mint korábban néha megtörtént, hanem a kérdések mélyébe hatott, lényegüket vizsgálta.

Dessewffynak egész nyilvános pályája alatt mindig az alkotmányos monarchia eszméje lebegett szemelőtt, mindon mozgalomtól felt, mely nem ezen eszmé megerősödésére irányult s a dynastia iánt táplált érzülete minden ellenzéki mozgalomban a federalismus és anarchia uralmát látatta vele, ezért volt oly ker lehetlen üldözöje minden reformmozgalomnak, ezért szegődött inkább Széchenyikez, mint Kossuthhoz. Am bár sokban nem osztozott Széchenyivel, de a kormány iránt tanúsított magatartását helyeselte, mig Kossuth radikális modort gúnyolta és üdözte, politikai elveit tévtanoknak nevezte, rögtönzéseit pedig töle telhetőleg mérsékelné iparkodott.

Fajszeregetére és hazafias érzületére sokat tartott, mely érzetek korán, még a szülői ház körében, megérleledtek lelkében. Költői lelkü atyja hazafinak és magyarnak nevelte már első gyermekéje idején, és ő büszkén nevezte magát magyarnak, többre becsülte ezt, mint születési előjogait, noha grófi koronájára is tartott valamit, nem hiúságból, mint Széchenyi, hanem mivel megkönnyítette a közélet terén való szerepelhetését. De bármily erős volt is hazafias öntudata, ritkán hivatkozott rá. Széchenyi is, Kossuth is gyakran emlegettek hazafiságukat, Dessewffy nagy ritkán vett alkalmat rá. Nem szerette az ostentatiókat sem szóban, sem tetben; élt lelkében a vagy hazáját boldogítani, szerette, imádvá szerette, de ebben kötelességet látott, nem érdemet, s a kötelesség teljesítését nem tekinthette emlegetés tárgyának.

De a mily tartzkodó volt az érdemekre való hivatkozásban. — oly leplezetlen őszinteséggel szölt elveinek és meggyőződésének magyarázatában. A mit más, ha egyébrt nem, opporunitási szempontból elhallgatott volna, Dessewffy tartzkodás nélkül mondta el, nehogy ámitónak, ketszínűnek tűnjék fel. Tudta, hogy bármit ajánljon a kormánylyal vagy bárki hozzátartozói közül, az népszerűsége nem jut a közönségnél, mely minden iránt bizalmatlan volt, a mit kormány kezdeményezett, ő nem habozott magát nyíltan a kormány emberének nevezni. „En pedig — így szölt — egyenesen kimondom, hogy igenis kor-

mányember vagyok. Vagyok pedig a kormány embere a szónak azon értelmében, hogy kárhoztatok minden működést, minden elvet, melyek törvényes és hathatós kormányzást lehetlenítenek, mert meggyőződése szerint hathatós és nem normális kormányra van szükség a nemzeteknek, hogy boldoguljanak, stasusemberekre és nem prókátorokra, hogy nagyok és erősek legyenek. De mindenek felett és előtt magyar vagyok, fia ezen szeretett hazának, minden egyébnél fontosabb előttem ezen ország boldogsága és érdekeinek nemzetségs s alkotmány alapján kijelölése.”

Hirlapirodalmi működése teljesen megfelelt azon nézetnek, melyet az idöszaki sajtó rendeltetéséről vallott. E nézetet saját szavaival jellemezzük, nemcsak mert tartalmilag érdekesek a sorok, hanem alakilag is figyelmet érdemelnek, tömött, értelmes stílusát jellemzően tüntetik fel. A cikk, az idöszaki sajtó hivatalosról szölt, melyet következőleg ír le: „Az idöszaki sajtótól minduntalan új meg új terveket s javaslatokat igényelni oly gondolat, mely már magában is annak hivatása körüli fonák fogalmakon épül. Tekintsük Európa alkotmányos országainak bármelyikét, sehol sem fogjuk az idöszaki sajtót, legkevésbé pedig a szoros értelemben új ságokat a működés e mezén találni. Az újságok figyelemmel kísérik a kormány, a törvényhozó test, a törvényhatóságok, a közetestületek lépéseit, bírálják azokat politikai színök szellemében, fel fogják minden egyes jelenetét a közletnek, oda vetnek egy egy eszmét, mely megérlve és kiörlödvé, magva lehessen jövendő jótékony intézvényeknek, tét nyitnak néha-néha egyes írók tervezésinek; de mint újságok s önmaguk nevében tervekkel s pozitív javaslatokkal csak igen gyéren foglalkozkodnak. Oka ennek az, hogy a pozitív javaslatok szerzőiktől, főképp törvényhozói szövénység kérdésekben oly részletek s körülmények szorob ismeretét kívánják meg, melyekkel újságíró, bármí kedvező legyen is állása, magára csak ritkán bírhat; ilyenek még a kormányzati s törvényhozói körökben is csak közremunkáló nagyobb erőnek lehetnek eredményei. Figyelmeztetés, gondolatébresztés, eszmék tisztába hozása, fonák elve cátolata, ezek sokkal inkább feladásai a már csak lapjainak szüke miatt is némi fölszínes ségre kárhoztatott idöszaki sajtónak, mint azon szakadatlan tervezés, melyben p. o. a Pesti Hirlap bővelkedik. Cs ha találkoznak is, kiknek vélekedésük szerint hazánk mostani körülményeiben, más mivel nemzetek példájától e részben eltérni s pozitívabb kört választani szükség volna, meg van még itt is az árnyoldal; és nagy kérdés, hogy évtizedes tapasztalat után miképp fog a közvélemény ezen hirlapi tervezések haszna felöl itélni. Tegyük fel pl., hogy gondolkozni nem mindig szerető megyeink a népszerűség szagában álló hirlapok terült, úgy mint állanak, elfogadják, s azokat mindon részleteikkel együtt kötelező usítások gyanánt adják ki orsz. követeleknek; — ugyan sokat fogott e akkor nyerni a józan megvitátás elve s nem inkább az lesz e igaz, hogy az erdemény a vitátást megelőzte, s az újsági tervezés a törvényhozási tanácskozásnak útját beavagta? Ily jelenetekben örülhetnek, kik önszeméikbe szerelmese s azoknak minden áron diadalt akarunk szerezni; de azok, kik a törvényhozási eredményekben a nemzet értelmi ereje összességének gyümlöcséit szeretnék látni, s a sajtót főképp úgy méltányolják, mint ezen cél elérhetésének eszközt, nem fogják tagadni, hogy hazánkban ezen kivételes állapotnál fogva is kötelesek az idöszaki sajtónak lelkiismeretes kezelői a tervezés dolgában igen óvakodva eljárni.”

Valóban, — mint az idézett sorok is bizonyítják — Dessewffy nemcsak ügyes stilista volt, hanem számito politikus is, ki mindon tettét megfontolással és eszlyességgel intézte. Nem a pillanatnyi szükség, vagy a pillanat izgatmai befolyásoták életét, mindent tervező mérlegelés alapján határozott el.

Bár az elvek, melyekért küzdött, kevesek pártolára aláltak, contemplant kormányzati rendszerével pedig alig volt, ki egyetértett, személyét és nyilvános szereplésének modorát, mindenki becsülte.

Dessewffy Aurélt kortársai méltán sorozták a legkitünőbb publicisták közé, Kossuth mellett neki volt legnagyobb érdeme a negyvenes évek kezdetén az igazi magyar idöszaki sajtó s vele kapcsolatban a magyar hirlapírói stílus megalkotásában. Mint író és szónok „inkább bíráló és védő állást vett, mint inditványozót és támadót: suly az óraműben, mely nem gátolja azt forgásában, hanem mérsékli és szabályozza;” — mondja felöle találon Toldy Ferenc

Emittettük, hogy egyéni meggyőződésére sokat tartott s hozzá macacul ragaszkodott meg akkor is, ha mások helyesléssel nem találkozott is. Készebb volt bármít feláldozni, mint helyesnek vallott meggyőződésén változtatni. Midőn 1836-ban gróf Wurmband és báró Wesselényi párbajában, mint utóbbinak segéde vett részt gróf Bethlen Jánossal, s e miatt a nádor megpirongatta, készebb volt hivataláról lemondani, semhogy a nádor szemrehányásainak jogosultságát elismerje. Bármennyire a kormány hívének váltotta is magát, független érzésére és gondolkodására büszke volt mindig.

Nevének folyton növekvő fénye képezte folytonos munkásságban töltött rövid élete legszebb jutalmát, erre nem kevésbé büszke volt, mert ezt senkinek nem közhözhetta. A mi befolyásra szert tett, azt tisztán a tehetsége iránt nyilvánuló tisztelet és elismerés szerzte meg neki, mert sem magas hivatalt nem viselt, sem nagy gazdagság szülte tekintélyt nem környezte, különben mindkettő iránt eléggé közönyös volt. Amint előléptetésért soha nem rajongott, akként az anyagi javakat sem becsülte sokra, inkább pazarolt, mint fűvénykedett, hivatalos pályáján pedig mindig arra törekedett, hogy inkább ő adjon fényt hivatalának, mint ez neki.

A nemzete és az emberiség jóléteért való küzdést, melyre hivatása utalta, valóban magasztosan teljesítette. A közélet munkaköréből szállt koporsójába. 1842. évi január 27 én erős lázt kapott, s alig lett jobban, orvosai titakozása ellenére, részt vett Pest vármegye gyűlésén, hol erős vitakozásokba merült, melyek idegességét és lázat fokozták s beteggyába döntötték. Még így is, súlyos betegen, a közügyek fogtak fejében, szelleme utolsó percig éber volt. Halála 1842. február 9 én következett be, mely min-

denkire váratlanul s megdöbentőleg hatott. Még ellenfelei is könnyezve álltak meg ravatalánál, s benne Magyarország egyik legtehetségesebb államférfiát gyászolták.

Naptár.

Február.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
25 Pént.	Valburga	Valburga	13 Márton
26 Szom.	Viktor	Sándor	14 Auxent
27 Vas.	B 3 Leander	B 3 Invocav	15 D Sürop.
28 Hétfő	Roman	Oszv. Rom.	16 Pamfil
1 Kedd	Antonia	Albinus	17 Tódor

Felöl szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.
Laptulajdonos és kiadó: BITTERMANN NÁNDOR.

HIRDETÉSEK.

Haszonbérleti hirdetmény.

Alsó-Roglatica pusztán levő Vojnits Izabella, Mór, Máté és István közös tulajdonát képező 540 katasztrális hold föld, 1 magtár, 1 ló-, 1 ökör-istálló és 2 eselédházzal Bajsán a nagyvendéglőben 1887. évi február hó 27-én d. e. 10 óraker 3, esetleg 6 évre nyilvános szóbeli árverés útján haszonbérbe fog adni. Kikáltási ár 10,000 forint évi bérösszeg. Feltételek megtudhatók Vojnits Máté szolgabirónál B.-Almásán és Szilvássy János jegyző urnál Bajsán.

B.-Almás, 1887. január 31-én.

3—3

Vojnits Máté.

1370. szám.

1886.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a kulai tekintetes kir. járásbíróóság 5036. számú végzése által a kinstári uradalom javára Vitályos Imre és neje Amália ellen 6245 frt 84 kr tőke, ennek 1884. évi november hónapjától számítandó 6% kamatai erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le és felül foglalt és 718 frtra becsült szobabutor, ágyuemű, varrógép, kocsis, tehén és üszöböl álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 4813/1886. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Kulán alperesnek lakásán leendő eszközésére 1887-ik évi március hó 1-ő napjának délelőtti 9 órája határidőül kiütetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjelzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Kulán, 1887. évi február hó 13-án.

Gvosgyák Gábor,

kir. bír. végrehajtó.

613. szám.

Mohol község elöljáróságától.

Pályázat.

Bács-Bodrogh megye tekintetes törvényhatósági bizottságának 877. ex 1886. sz. a. határozata alapján a községi adóvégrehajtói állás rendszeresítettén, ennek választás útján betöltésére a járási tekintetes főszolgabíró urnak 1255. ex 1887. sz. a. rendelete értelmében pályázat nyitattik, s a választás f. évi március hó 10-ik napján d. e. 9 óraker ejtetik meg.

Felhívattak ennek folytán mindazok, kik ezen állást elnyerni óhajtták, melyszint eddigi hivatalos foglalkozásuk, erkölcsi magaviseletük s egy a magyar, mint a szerb nyelv tökéletes birását igazoló bizonyítványaikkal felszerelt kérvényeiket a választás napját megelőző napig annál is inkább benyújtják, mert ezen idő után beadott kérvények figyelembe nem fognak vétetni.

Ezen állás a községi pénztárból havi utólagos részletekben fizetendő 200 frt készpénz és a befolyandó végrehajtási költségek élvezetével van összekötve.

Moholon, 1887. február hó 18-án.

Mikosevits Antal,

Milovánovity Jócó,

jegyző.

3—1

bíró.

1539. szám.

1887.

Bérbeadási hirdetmény.

A szegedi m. kir. jószágigazgatóság kezelése alatt levő s az apatini kinstári uradalomhoz tartozó dautovai vendéglő bor- és pálinkamérsi joggal, az 1887. évi ápril hó 1-től 1891. évi október hó 31-ig terjedő 3 1/2 évi bértartamra Szegeden a m. kir. jószágigazgatóságnál 1887. évi március hó 1-én d. e. 10 óraker megtartandó kizárólag csak zárt írásbeli tárgyalás útján, a szóbeli árverés kizárásával haszonbérbe fog adni. Kikáltási ár 1501 frt o. é. Az 50 kros bélyeggel és 150 frt 10 kr bánatpénzzel ellátott írásbeli ajánlatok az árverés megkezdéséig a szegedi kir. jószágigazgatósághoz küldendők vagy adandók be. A részletes feltételek az árverés előtti napig az apatini ispánságnál, későbbben a szegedi kir. jószágigazgatóságnál tekinthetők meg. Utóajánlatok figyelembe nem vétetnek. Szegeden, 1887. február hó 16-án. M. kir. államjószágigazgatóság.

2—2